

“ добродѣтели съ кои-то человекъ великъ става.
“ Нихни-те закони не послѣ малко ще завла-
“ дѣятъ други-те закони, и нихно-то царство
“ ще ся простре отъ востокъ до западъ. . . .

Наконецъ патріархъ Софроній склонися да
направи трактатъ и да ся предаде. Но поне-
же Іерусалимъ бѣше единъ священный градъ
и предъ очы-те на самы-те тыя Арабе, онъ
не ся склони да го предаде никому другому
освенъ самому Калифу. . . И като врати-те на
калифа ся отвориха, двама-та патріарси, хри-
стіанскій-атъ и моаметанскій-атъ, заедно въ
градъ-атъ влѣзоха, говорюци за священни-те
древности кой-то онъ содържаваше.

Патріархъ Софроній като ся почиташе
и обичаше отъ калифъ-атъ, поиска какъ-то, ви-
дѣхме, да избави Іерусалимъ отъ злины-те на
нападеніе-то. Разговорися убо съ Арапскій-атъ
военноначалникъ и прія достопамятно-то оно-
ва Ахтъ-Наме (трактатъ мира) явно-то кали-
фово обѣщаніе, съ кое-то великодушный-атъ
завоеватель, утѣшающъ побѣдени-те за зло-
счасті -та имъ, дава имъ полна свобода за все
щото ся касае да исполняватъ религіозни них-
ны и церковны заповѣды.

Списатель-атъ въ кратцѣ излага тойзи
трактатъ, преведенъ, колко-то достовѣрно е
возможно отъ Арапскій-атъ рукописъ, какво-то
що и мы, колко-то достовѣрно е возможно отъ
Французски го превождаме.